

Ο διάβολος παρουσιάζεται και ως άγγελος φωτός (Γέροντας Παΐσιος)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Όποιος δεν έχει νιώσει την ανώτερη χαρά, την παραδεισένια, δεν έχει δηλαδή πνευματικές εμπειρίες, εύκολα μπορεί να πλανηθεί, αν δεν προσέξει. Ο διάβολος είναι πονηρός. Ερεθίζει λίγο την καρδιά του ανθρώπου και τον κάνει να αισθάνεται μια ευχαρίστηση, οπότε τον πλανάει, δίνοντας του την εντύπωση ότι η ευχαρίστηση αυτή είναι πνευματική, θεία. Κλέβει την καρδιά και νομίζει ο άνθρωπος ότι πάει καλά. «Δεν ένιωσα, ταραχή», λέει. Ναι, αλλά αυτό που ένιωσες δεν είναι η πραγματική, η πνευματική χαρά. Η πνευματική χαρά είναι κάτι ουράνιο.

Ο διάβολος μπορεί να παρουσιασθεί και σαν άγγελος ή σαν άγιος. Ο καμουφλαρισμένος δαίμονας σε άγγελο ή σε άγιο σκορπάει ταραχή- αυτό που έχει, ενώ ο πραγματικός Άγγελος ή Άγιος σκορπάει πάντα χαρά παραδεισένια και αγαλλίαση ουράνια. Ο ταπεινός και καθαρός άνθρωπος, ακόμη και άπειρος να είναι, διακρίνει τον Άγγελο του Θεού από τον δαίμονα που παρουσιάζεται σαν

άγγελος φωτός, γιατί έχει πνευματική καθαρότητα και συγγενεύει με τον Άγγελο. Ενώ ο εγωιστής και σαρκικός πλανιέται εύκολα από τον πονηρό διάβολο. Όταν ο διάβολος παρουσιάζεται σαν άγγελος φωτός, αν ο άνθρωπος βάλει έναν ταπεινό λογισμό, εξαφανίζεται. Ένα βράδυ στην Μονή Στομίου, μετά το Απόδειπνο, έλεγα την ευχή στο κελί καθισμένος σε σκαμνί. Για μια στιγμή ακούω όργανα και κλαρίνα σε ένα οίκημα που ήταν λίγο πιο πέρα για τους ξένους. Παραξενεύτηκα! «Τι όργανα είναι αυτά που ακούγονται τόσο κοντά!», είπα. Το πανηγύρι είχε περάσει. Σηκώνομαι από το σκαμνί και πηγαίνω στο παράθυρο να δω τι συμβαίνει έξω. Βλέπω ησυχία παντού. Τότε κατάλαβα ότι ήταν από τον πειρασμό, για να διακόψω την προσευχή. Γύρισα και συνέχισα την ευχή. Ξαφνικά ένα δυνατό φως γέμισε το κελί. Η οροφή εξαφανίστηκε, άνοιξε η σκεπή και φάνηκε μια στήλη φωτός που έφτανε μέχρι τον ουρανό. Στην κορυφή αυτής της φωτεινής στήλης φαινόταν το πρόσωπο ενός ξανθού νέου, με μακρά μαλλιά και γένια, που έμοιαζε με τον Χριστό. Επειδή έβλεπα το μισό πρόσωπο του, σηκώθηκα από το σκαμνί, για να το δω ολόκληρο. Τότε άκουσα μέσα μου μια φωνή: «Αξιώθηκες να δεις τον Χριστό». «Και ποιος είμαι εγώ ο ανάξιος, που αξιώθηκα να δω τον Χριστό;», είπα και έκανα τον σταυρό μου. Αμέσως το φως και ο δήθεν Χριστός χάθηκαν και είδα ότι η οροφή βρισκόταν στην θέση της.

Αν ο άνθρωπος δεν έχει το κεφάλι του πολύ καλά κλειδωμένο, μπορεί ο πονηρός να του βάλει λογισμό υπερηφανείας και να τον πλανέσει με φαντασίες και ψεύτικα φώτα, τα οποία δεν ανεβάζουν στον Παράδεισο, αλλά γκρεμίζουν στο χάος. Γι' αυτό πρέπει να μη ζητάει ποτέ φώτα ή θεία χαρίσματα κ.λπ., αλλά μετάνοια. Η μετάνοια θα φέρει την ταπείνωση και μετά ο Καλός Θεός θα δώσει ό,τι του είναι απαραίτητο. Όταν ήμουν στο Σινά, στο ασκητήριο της Αγία Επιστήμης, μια φορά τα ταγκαλάκι πήγε να με ...;εξυπηρετήσει! Το ασκητήριο είχε τρία-τέσσερα σκαλάκια. Την νύχτα, όταν είχε αστροφεγγιά, πήγαινα στις σπηλιές και, για να κατέβω τα σκαλοπάτια, άναβα το τσακμάκι. Μια φορά πάω να ανάψω το τσακμάκι, δεν άναβε. Σε μια στιγμή βλέπω ένα φως σαν ένα βράχο σαν από δυνατό προβολέα, φαπ! Ω, φώτισε τα πάντα γύρω! «Να μου λείψουν τέτοια φώτα», είπα, και γύρισα πίσω. Αμέσως χάθηκε το φως. Βρε τον διάβολο, δεν ήθελε να φέξω με το τσακμάκι, για να κατεβώ! «Κρίμα δεν είναι, σου λέει, να παιδεύεται; Ας του δώσω εγώ φώτα!» Καλοσύνη του!

-Πώς καταλάβατε, Γέροντα, ότι δεν ήταν από τον Θεό;

-Εμ, καταλαβαίνεται. Φοβερό!

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca